

Иван Вазов
На чужбина

Преди години аз оставих
село и бащиний си дом,
на път далечен се отправих
през планината бързешком.

Тогаз мечтаях във ума си
за бъдащите злати дни
и без да крия радостта си,
летях към чуждите страни.

И пълен с бляскава надежда
и с омаятелни мечти,
едвам отечество изглеждах,
небрежно казвах му „прости!“

Не знаях аз, не оценявах
какво оставях тоя ден
и тъй несмислено менявах
отечество за край студен!

Ала бидох наказан строго,
откак се с него подиграх:
теглих в чужбина, плаках много,
задето люлка си презрях.

Изчезнаха ми вси мечтанья
и лъжни фантоми, и рай,
и родните възпоминанья
тешат ме в тоя чуждий край!

Отечество! долино свята,
поляни красни! милий бряг,
кога ли с радост хвърковата
ще мога вас да вида пак?!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8440>]